

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobců: **a) KAM NA PARDUBICKU, s. r. o.**, se sídlem Ráby 38, **b) Ing. P. M.**, oba zastoupeni JUDr. Ing. Martinem Florou, Dr., advokátem se sídlem Lidická 710/57, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2014, č. j. KrÚ 52079/2014/OŽPZ/Kp, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 16. 12. 2015, č. j. 52 A 105/2014 – 308,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobci **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

[1] Žalobci podali k Magistrátu města Pardubic jako orgánu státní správy lesů žádost o určení, zda se v případě pozemků par. č. X, 159/2, 160/4, 160/5 a 160/9 v kat. území Ráby jedná o pozemky určené k plnění funkcí lesa ve smyslu § 3 odst. 3 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů (dále jen „lesní zákon“).

[2] Orgán státní správy lesů rozhodnutím ze dne 26. 5. 2014, sp. zn. MMP/14153/21/2014 /Me, určil, že pozemky par. č. X, 160/4, 160/5 a 160/9 v kat. území

Ráby jsou pozemky určené k plnění funkcí lesa podle § 3 odst. 1 písm. a) lesního zákona, zatímco pozemky par. č. X a 159/2 v kat. území Ráby takovými pozemky nejsou.

[3] V záhlaví uvedeným rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání žalobců a potvrzeno rozhodnutí prvoinstančního orgánu státní správy lesů.

[4] Proti rozhodnutí žalovaného podali žalobci žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové. Domnívali se, že ani v případě pozemků par. č. X, 160/4, 160/5 a 160/9 v kat. území Ráby (dále jen „dotčené pozemky“) se nejedná o pozemky určené k plnění funkcí lesa ve smyslu § 3 odst. 1 písm. a) lesního zákona. Tyto pozemky totiž spolu s těmi, o nichž bylo žalovaným rozhodnuto, že k plnění funkce lesa určeny nejsou, patří do oploceného areálu dřívějšího Domova důchodců Ráby, resp. Ústavu sociální péče Ráby, nyní tzv. *Perníkové chaloupky*. Dlouhodobě nejsou lesnicky obhospodařovány a ani k hospodaření v lesích nemají sloužit. Jsou využívány jako pozemkové zázemí budov coby plochy pro sport a rekreaci, jedná se o zastavěné stavební pozemky podle § 2 odst. 1 písm. c) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon).

[5] Krajský soud konstatoval přezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, žalovaný se řádně a srozumitelně vypořádal s odvolacími námitkami. S odkazem na předchozí judikaturu soudů ve správním soudnictví se krajský soud ztotožnil s požadavkem materiálního pojetí pojmu „pozemek určený k plnění funkce lesa“. Na základě skutkových zjištění ve spise žalovaného a správního orgánu prvního stupně dospěl k závěru, že správní orgány správně posoudily, které z předmětných pozemků jsou pozemky určenými k plnění funkce lesa a které nikoliv. Podpůrně k tomuto závěru poukázal i na historický vývoj stavu předmětného území. V ostatních námitkách odkázal na odůvodnění rozhodnutí žalovaného, a to vzhledem k totožnosti odvolacích a žalobních důvodů a svému ztotožnění se s jejich vypořádáním žalovaným. Závěrem upozornil na možnost žalobců dosáhnout požadovaného výsledku cestou zařazení pozemků do kategorie lesa zvláštního určení, resp. jejich odnětím plnění funkcí lesa.

II. Kasační stížnost

[6] Proti rozsudku krajského soudu podali žalobci (dále jen „stěžovatelé“) obsáhlou kasační stížnost z důvodů, které podřadili pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Stěžovatelé napadenému rozhodnutí žalovaného vytýkají nezákonnost a nepřezkoumatelnost, jednotlivé výhrady systemizovali do žalobních bodů a každý z nich doplnili podrobnou skutkovou i právní argumentací. Napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť u podstatné části žalobních bodů není zřejmé, na základě jakých úvah dospěl krajský soud k závěru o jejich nedůvodnosti.

[8] Podle § 3 odst. 1 lesního zákona pro posouzení, zda konkrétní pozemek má či nemá charakter pozemku určeného k plnění funkcí lesa, není rozhodný stav zápisu ve veřejném seznamu, tj. v katastru nemovitostí, nýbrž výlučně stav skutečný. Správnost tohoto závěru byla potvrzena v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2009 č. j. 5 As 94/2008 - 44 a v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 5. 2013 č. j. 5 Ca 184/2009 -

37. Ačkoliv se k těmto závěrům se přihlásili i krajský soud a žalovaný, následně uzavřeli, že skutečný stav dotčených pozemků osvědčuje jejich charakter pozemků určených k plnění funkcí lesů v podobě tzv. lesních pozemků ve smyslu § 3 odst. 1 písm. a) lesního zákona. Toto hodnocení je nesprávné, neboť spočívá na nesprávných dílčích závěrech, že na dotčených pozemcích byla prokázána existence lesních porostů, a že dotčené pozemky byly, jsou a i do budoucna mají být lesnicky obhospodařovány.

[9] K nesprávnému prokázání existence lesních porostů stěžovatelé namítají, že v případě pozemků, na nichž se vyskytují stromy a keře lesních dřevin, musí být zjišťováno, zda stromy a keře lesních dřevin v daných podmínkách plní funkce lesa ve smyslu § 2 písm. b) lesního zákona. Zákonodárce připouští i existenci takových pozemků se stromy a keři lesních dřevin, které funkce lesa neplní. Má-li být porost stromů a keřů lesních dřevin považován za lesní porost ve smyslu v § 2 písm. c) lesního zákona, musí být prokázáno, že v daných podmínkách funkce lesa plní. Pouhé konstatování přítomnosti stromů a keřů lesních dřevin či jejich skupin na určitém pozemku nestačí. Protokol o provedení důkazu ze dne 17. 3. 2014 potvrzuje výskyt „porostů lesních dřevin“ a nikoliv „lesních porostů“ zmiňovaných krajským soudem. Ze shromážděných podkladů pro vydání rozhodnutí v rozporu s rozhodnutím žalovaného vyplývá, že na stromy a keře na pozemcích neplní funkce lesa, nýbrž funkce parkové zeleně, neboť pozemky nejsou vůbec využívány k hospodaření v lesích a nejsou k němu ani určeny. Aktivní dokazování nebylo provedeno, napadené rozhodnutí žalovaného je v rozporu s § 3 správního řádu a krajský soud pochybil, pokud žalovanému bez dalšího přisvědčil. Plnění funkcí lesa není osvědčeno ani skutečností, že k dotčeným pozemkům vně oplocení areálu tzv. Perníkové chaloupky přiléhají pozemky, které definiční znaky lesních pozemků nepochybně naplňují, jak se domnívá krajský soud.

[10] K nesprávnému prokázání lesnického obhospodařování dotčených pozemků stěžovatelé namítají, že pozemky, které nejsou a ani nemají být lesnicky obhospodařovány, za lesní pozemky podle § 3 odst. 1 písm. a) lesního zákona považovat nelze, a to ani v případě, že stromy a keře lesních dřevin na nich rostoucí v daných podmínkách plní funkce lesa. Toto právní hodnocení plně odpovídá účelu lesního zákona, dle kterého nemusí být za pozemky určené k plnění funkcí lesa považovány např. porosty lesních dřevin v parcích, na hřbitovech, v areálech nemocnic, zoologických zahrad apod. Primární součástí posouzení skutečného stavu pozemků z hlediska jejich příslušnosti k pozemkům určeným k plnění funkcí lesa je totiž posouzení, zda pozemky slouží, resp. mají sloužit lesnímu hospodářství. Povinnost zkoumat tuto okolnost lze dovodit přímo z § 3 odst. 1 písm. b) lesního zákona pro případ tzv. jiných pozemků, stejnou povinnost však judikatura spojuje i s tzv. lesními pozemky, jak jsou definovány v § 3 odst. 1 písm. a) lesního zákona, jak dovodil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 18. 12. 2009 č. j. 5 As 94/2008 - 44. Napadený rozsudek jakož i rozhodnutí žalovaného je však s touto judikaturou v rozporu.

[11] Stěžovatelé ve správním řízení navrhli jako důkaz satelitní snímek porostů lesního hřbitova v katastrálním území Nový Hradec Králové, ze kterého je patrná existence souvislého porostu lesních dřevin na pozemcích hřbitova. Tamní porosty lesních dřevin by ve světle úvah žalovaného a krajského soudu nutně plnily funkce lesa, a to i důsledku sousedství s pozemky nepochybně lesními. V katastru nemovitostí jsou však evidovány

jako *ostatní plocha* se způsobem využití *hřbitov, urnový háj*, aniž by bylo vyznačení jejich příslušnosti k pozemkům určeným k plnění funkcí lesa požadováno. Nynější případ musí být posouzen shodně, což ovšem krajský soud i žalovaný odmítli a fakticky tím popřeli materiální pojetí definice pozemku určeného k plnění funkcí lesa. Nebylo podle názoru stěžovatelů prokázáno splnění podmínky lesnického obhospodařování resp. využívání k lesnímu hospodářství a naopak vyšlo najevo, že dotčené pozemky pro hospodaření v lesích dlouhodobě vůbec využívány nebyly a být neměly a že hospodaření v lesích ani v současné době neslouží a do budoucna sloužit nemají.

[12] Okolností vzniku stávajícího stavu dotčených pozemků byly zjištěny a hodnoceny nesprávně, přičemž tyto historické okolnosti nutně musejí být předmětem posouzení ze strany orgánů správy lesů. Dotčené pozemky jsou součástí areálu, jehož dominantou byl v minulosti Lovčí zámeček. Přilehlé pozemky tak byly využívány k rekreačním, nikoli hospodářským účelům. Skutečnost, že právo hospodařit s dotčenými pozemky svědčilo socialistické organizaci zabývající se hospodařením v lesích – Východočeské státní lesy Hradce Králové, později Lesy České republiky, s.p., nikoliv Ústavu sociální péče, aniž by byl dán důkaz o svěření hospodaření jinému subjektu, sama o sobě dostatečně neprokazuje, že dotčené pozemky skutečně lesnickým účelů sloužily a nevyužívaly se jinak. Rovněž závěr žalovaného i krajského soudu o tom, že platná úprava vůbec neumožňovala užívání pozemků Ústavem sociální péče Ráby, je mylný, což vyplývá z výměru Ministerstva zemědělství ze dne 12. 9. 1949, č. j. 39701/49, jež založil faktické užívání parku k účelům jiným než lesnickým. Rozhodující je stav skutečný, nikoliv administrativní. Stěžovatelé mají za to, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav věci a odmítají závěr žalovaného, že pokud byly dotčené pozemky součástí lesního půdního fondu, pak to prokazuje jejich využití k hospodaření v lesích, nikoliv pro potřeby Ústavu sociální péče Ráby. Okolnost, že teprve v roce 1991 byly odděleny od pozemků převážně plnících funkci lesa a ležících vně areálu je důvodem, proč jsou pozemky evidovány v katastru nemovitostí jako součást lesního půdního fondu. Žalovaný nevěnoval náležitou pozornost stanovisku Lesů České republiky a. s. ze dne 4. 2. 2014, podle kterého pozemky par. č. 159/2, 160/4, 160/5, 160/9 v kat. území Ráby svou hospodářskou funkci lesa dlouhodobě neplní a jsou ve skutečnosti využívány jako sportoviště a rekreační plochy a dále které obsahuje souhlas s vyloučením pozemků z ochrany pozemků určených k plnění funkcí lesa a se změnou evidence druhu pozemku. Vzhledem k tomu, že dotčené pozemky byly oploceny jako areál Ústavu sociální péče Ráby, jednalo se o stavební pozemky a nemohlo tedy jít současně o pozemky určené k plnění funkcí lesa. Názor žalovaného, kdy se má jednat o stavební pozemky a současně o pozemky určené k plnění funkce lesa za vnitřně rozporný, a proto jeho rozhodnutí považují za nepřezkoumatelné.

[13] Právní význam charakteru údajů pozemkové evidence byl zjištěn a hodnocen nesprávně. Krajský soud totiž stejně jako žalovaný opomenul materiální pojetí funkce lesa a setrval na pojetí formálním, především když vybízel stěžovatele, aby požádali o odnětí dotčených pozemků podle § 16 až 18 lesního zákona, byť je zřejmé, že by tím reálně nedošlo ke změně způsobu využívání dotčených pozemků. Zapsaný způsob využití dotčených pozemků přitom jako jediný v celém katastrálním zápisu odpovídá skutečnému a dlouhodobému způsobu jejich užívání a znovu osvědčuje, že vůči těmto pozemkům dlouhodobě nejsou vůbec uplatňována pravidla platná pro pozemky určené k plnění funkcí

lesa. Krajský soud zcela mechanicky zopakoval tvrzení žalovaného v napadeném rozhodnutí, s touto argumentací se vypořádal zcela stručně a nepřezkoumatelně.

[14] Právní význam oplocení pozemků do jednoho areálu s nelesnickým účelem byl vyhodnocen nesprávně. K realizaci oplocení došlo nejpozději v roce 1965 na základě rozhodnutí tehdejšího Okresního národního výboru v Pardubicích. Dotčené pozemky byly oploceny jako součást areálu někdejšího Ústavu sociální péče, nebyly a nejsou od té doby volně přístupné, proto od té doby ani nemohly plnit funkci lesa. Podle definice § 3 odst. 1 lesního zákona účinného od 1. 1. 1996, dotčené pozemky rovněž z důvodu oplocení nemohly být považovány za pozemky určené k plnění funkcí lesa (uvedené je plně v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek ze dne 3. 11. 2011, č. j. 9 As 49/2011 – 59). Pokud žalovaný tvrdí, že výstavba oplocení byla předepsána zákonem (§ 69 odst. 2 vyhlášky č. 83/1976 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu), je jasné, že šlo o oplocení stavebního pozemku. Právě skutečnost oplocení dotčených pozemků v souladu se zákonem (zmíněnou vyhláškou č. 83/1976 Sb.) vede k jednoznačnému závěru, že pozemky funkci lesa neplní. V katastru byly vedeny jako lesní pouze formálně. Příslušnost dotčených pozemků k areálu Perníkové chaloupky vylučuje, aby byly pozemky určeny k plnění funkce lesa. Účelem oplocení je vedle vyloučení volného užívání pozemků a umožnit využití osobám nacházejícím se uvnitř areálu ke sportovním a rekreačním účelům. Na dotčené pozemky se nevztahuje povinnost ohlašovat organizované nebo hromadné sportovní akce podle § 20 odst. 5 lesního zákona a orgány státní správy lesů též nikdy nepožadovaly, aby v případě těchto hromadných sportovních akcí v areálu Muzea perníku (jež je součástí Perníkové chaloupky) postupovali organizátoři podle § 20 odst. 5 lesního zákona a plnili v souladu s ním svou ohlašovací povinnost. Těchto akcí se přitom koná několik stovek za rok. Právní ochrana dřevin uvnitř oploceného areálu je rozdvojená, a to na základě zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve vztahu k dřevinám rostoucím mimo les a na základě lesního zákona ve vztahu k lesním porostům, což neodpovídá principům racionálního výkladu práva. Krajský soud tento duální režim dřevin uvnitř areálu vypořádal stručným a tudíž zcela nepřezkoumatelným způsobem.

[15] Význam pozemků podle stavebního a živnostenského práva byl zhodnocen nesprávně. Jestliže jsou dotčené pozemky spolu se stavebními pozemky par. č. st. X, st. 76, dlouhodobě společně oploceny, pak splňují definici zastavěných stavebních pozemků podle § 2 odst. 1 písm. c) stavebního zákona, tudíž nemohou být současně pozemky určenými k plnění funkce lesa. Žalovaný není oprávněn vymýšlet si vlastní definici stavebních pozemků (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2011, č. j. 4 Ao 4/2011 - 59). Účelem pozemků není jejich využití pro hospodaření v lesích, nýbrž využívání společně s obytnými a hospodářskými budovami na stavebních parcelách, s nimiž jsou společně oploceny. Územní plán ÚPSÚ Pod Kunětickou horou (VI. změna územního plánu) vymezoval celé území oploceného areálu tzv. „Perníkové chaloupky“ jako zastavěné území s funkčním využitím plochy občanské vybavenosti a podnikatelských aktivit a žalovaný jej měl v tomto ohledu plně respektovat. Dotčené pozemky rovněž plní funkci oplocené provozovny občanské vybavenosti podle § 17 odst. 1 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání.

[16] Začlenění některých pozemků do lesního hospodářského plánu bylo vyhodnoceno nesprávně. Zahrnutí do lesního hospodářského plánu nenaznačuje lesní obhospodařování pozemků a ani neznamená, že jsou tyto pozemky určeny k plnění funkce lesa. Dotčené pozemky jsou zařazeny do lesního hospodářského plánu pro pozemky nacházející se vně areálu, jde tedy o povinnou reflexi stavu podle katastru nemovitostí – nikoliv o stanovení povahy pozemků ve smyslu § 3 odst. 1 lesního zákona. K zařazení dotčených pozemků do lesního hospodářského plánu došlo jeho zpracovatelem, nikoliv jednáním stěžovatelů. Ze skutečnosti, že lesní porosty vně a uvnitř areálu vykazují kontinuitu (z pohledu druhové i věkové stavby porostů) neprokazuje, že se režim hospodaření na pozemcích vně i uvnitř areálu shoduje. Žalovaný se ani zde nevypořádal se všemi odvolacími námitkami a krajský soud vypořádal žalobní body nesprávně, když aplikoval formální přístup k definici pojetí lesa. Potencialita hospodářského využití pozemků neosvědčuje, že jsou hospodářsky skutečně využívány a napadený rozsudek je i v této námitce nezákonný.

[17] K nesprávnému zhodnocení dotčených pozemků podle zákona o myslivosti stěžovatelé namítají, že se v daném případě jedná o nehonební pozemky. Žalovaný označil pozemky uvnitř areálu za honební ve smyslu § 2 písm. e) zákona č. 23/1962 Sb., o myslivosti s tím, že uvedený zákon nepovažuje za překážku výkonu honebního práva skutečnost, že je areál Muzea perníku (jenž je součástí Perníkové chaloupky) oplocen. Všechny dotčené pozemky jsou pozemky stavebními ve smyslu § 2 odst. 1 písm. c) stavebního zákona, je tudíž ex lege vyloučeno, aby šlo o pozemky honební (podle § 2 písm. e) zákona o myslivosti zastavěný pozemek nikdy nemůže být pozemkem honebním). Napadené rozhodnutí vychází z opačných názorů, je nezákonné a nepřezkoumatelné, krajský soud takové vypořádání přejal do napadeného rozsudku a z těchto důvodů i své rozhodnutí zatížil nepřezkoumatelností.

[18] K záměně pojmů pozemek a parcela v rámci rozhodnutí žalovaného stěžovatelé namítají, že k určení, zda pozemek plní funkci lesa podle žalovaného postačí, pokud část parcely naplňuje znaky § 3 odst. 1 lesního zákona. Nelze však vložit rovnítko mezi pojmy „pozemek určený k plnění funkce lesa“ a „pozemková parcela“. Parcela jde rozdělit tak, aby jedna její část byla pozemkem určeným k plnění funkce lesa a druhá nikoliv, což odpovídá i doktrinální literatuře. Žalovaný tuto námitku vypořádal *ad absurdum* s tím, že nelze posuzovat každý metr parcely zvlášť. Žalovaný pojmy pozemek a parcela účelově zaměňuje, případně se konkrétnímu vyjádření vyhýbá pojednáním o „rozhodující ploše“ namísto korektního označení. Pokrytí dotčených pozemků porosty rozhodně nepřevažuje a tato zjištění navíc nevyplývají z ohledání žalovaného na místě. Významnou část pozemků tvoří plochy pod stavbami a bezlesí, i v této části rozhodnutí žalovaného odporuje § 3 správního řádu. Krajský soud ztotožněním se s názory žalovaného zatížil svůj rozsudek nepřezkoumatelností.

[19] K nesrozumitelnosti některých důvodů žalovaného rozhodnutí a nesprávnosti výkladu § 2 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stěžovatelé namítají, že dotčené pozemky jsou pozemky stavebními, neboť naplňují definiční znak § 2 písm. b) stavebního zákona, přičemž stav katastrálního zápisu je pro toto posouzení nerozhodný. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2014, č. j. 4 Ao 4/2011 - 59, nemůže žalovaný svévolně vymýšlet definici „zastavených stavebních pozemků“, nýbrž má vycházet z § 2 odst. 1 písm. c) stavebního zákona. Na uvedený případ se dle stěžovatelů vztahují i

judikaturní závěry Ústavního soudu (např. rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 2166/10, II. ÚS 492/97, II. ÚS 1694/20). Rozhodnutí žalovaného je s judikatorními závěry v uvedených věcech v rozporu, námitky stěžovatelů vypořádalo nesrozumitelně, čemuž však krajský soud nevěnoval pozornost. Žalovaný argumentuje tím, že jestliže jsou dotčené pozemky lesními pozemky, pak nemohou být zastavěnými pozemky. Hovoří na jedné straně o někdejší zákonné povinnosti oplotit stavební pozemky (dle výše citované vyhlášky č. 83/1976 Sb.) a vedle toho uvádí, že dotčené pozemky nemohou být označeny jako stavební, pokud tak nejsou evidovány v katastru. Napadené rozhodnutí je vnitřně rozporné a zatížené nepřezkoumatelností.

[20] K nesprávnému posouzení skutečného charakteru dotčených pozemků stěžovatelé namítají, že žalovaný nesprávně učinil rovnítko mezi pojmem „porost lesních dřevin“ a „lesní porost“ ve smyslu § 2 písm. c) lesního zákona u dotčeného pozemku p. č. X v k. ú. Ráby. Závěry prvostupňového správního orgánu neměly oporu v provedeném dokazování. U dotčeného pozemku p. č. 160/4 v k. ú. Ráby se zmiňuje o „značném zalesnění“, ačkoliv protokol o provedení důkazu ohledáním pozemků hovoří o „částečném zalesnění“. Jedná se navíc o travnatou plochu zjevně neplnící účely pozemku určeného k plnění funkce lesa, neboť zde nemůže docházet k přirozené obnově lesního porostu (je pod ním umístěn septik a je pro lesní hospodaření nevhodného tvaru i velikosti). V této souvislosti se žalovaný vyjádřil i k charakteru souvisejících (sousedících) pozemkům, jež nejsou předmětem tohoto řízení, rovněž jejich charakter však posoudil nesprávně, když v pochybnostech zvolil jako jediné hledisko porovnání zjištěného porostu lesních dřevin s jejich evidencí v lesním hospodářském plánu. Rozhodnutí žalovaného je však i v v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a krajský soud na tyto věcné námitky nereagoval.

[21] K nezákonné ingerenci žalovaného do rozhodnutí správního orgánu prvního stupně stěžovatelé již v odvolání proti rozhodnutí orgánu prvního stupně namítali, že výsledek celého řízení na prvním stupni byl předurčen žalovaným, konkrétně obsahem jeho závazného stanoviska ze dne 10. 4. 2013 č. j. KrÚ 17797/2013, které kladlo důraz na vyjasnění situace, že se v případě „vzrostlé zeleně na pozemku“ jedná o lesní porosty. Řízení o územním plánu chtěli stěžovatelé přerušit do doby, než bude řízení v nyní projednávané věci (o pochybnostech podle § 3 odst. 3 lesního zákona) ukončeno, jejich žádosti nebylo vyhověno s tím, že již dříve proběhla s dotčenými orgány dohoda o označení nezastavěných částí areálu na pozemky určené k plnění funkce lesa. Tento postup je nezákonný, žalovaný chybně zhodnotil tuto námitku jako nedůvodnou a rovněž i na tomto místě krajský soud argumentaci stěžovatelů ignoroval.

[22] K nesprávnému hodnocení důvodů stávajícího stavu stěžovatelé namítají, že žalovaný ve svém rozhodnutí zpochybnil zákonnost prakticky všech aktů, které vzniku současného jakož i dlouhodobě existujícího stavu předcházely. Stěžovatelé se s tímto neztotožňují, neboť podle nich jsou uvedené akty zákonné a žalovaný je měl v napadeném rozhodnutí respektovat. Změna lesnického využívání dotčených pozemků na využívání nelesnické v daném případě nastala ex lege a nebylo k ní zapotřebí žádného rozhodnutí orgánu státní správy lesů. Žalovaný živnostenské podnikání stěžovatelů vykonávané v souladu s aktuálně platnou územně plánovací dokumentací (a v řádně venkovní živnostenské provozovně) v napadeném rozhodnutí dokonce kriminalizuje a naznačuje, že

stěžovatele je možno za neoprávněné užívání lesních pozemků (spočívající v pokračování v několik desítek let kontinuálně realizovaném způsobu užívání) sankcionovat, což ovšem nemá zákonnou oporu a je i v rozporu s principem ochrany dobré víry (v této souvislosti stěžovatelé poukazují na stanovisko Veřejného ochránce práv ze dne 12. srpna 2013 sp. zn. 512/2013/VOP/DS). Ani zde soud nereagoval na podrobnou žalobní argumentaci.

[23] Stěžovatelé namítají konečně i nepřijatelnost faktických důsledků žalovaného rozhodnutí, neboť lesní hospodaření na pozemcích by vylučovalo budoucí provozování areálu tzv. Perníkové chaloupky. Účelné obhospodařováním podle lesního zákona s sebou nese značné množství pro stěžovatele (jakožto podnikatele) neúnosných a rovněž absurdních povinností (ve smyslu § 13 odst. 1, § 20 odst. 5, § 19 odst. 1 a 32 odst. 7 lesního zákona) a dále by provozovatelé areálu museli umožnit v oploceném areálu výkon honebního práva v souvislosti se zákonem o myslivosti. Krajský soud stěžovatelům v rozporu s judikaturou Ústavního soudu nepřisvědčil (nález ze dne 15. 5. 2012 sp. zn. Pl. ÚS 17/11) a zatížil rovněž své rozhodnutí nezákonností. Doporučením stěžovatelů iniciace řízení o určení plnění funkce lesa se zvýšenou rekreační funkcí, případně žádost o odnětí dotčených pozemků je nepřípadnou rezignací na spravedlivé řešení případu. Ze všech uvedených důvodů stěžovatelé navrhli napadený rozsudek, jakož i rozhodnutí žalovaného zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

[24] Žalovaný ve svém vyjádření setrval na předcházející argumentaci před krajským soudem s tím, že podstata kasačních námitek se s žalobními body shoduje. Stěžovatelé se nemohou žádným z předložených důkazů domáhat rozhodnutí v pochybnostech o tom, že předmětné pozemky nejsou pozemky určené k plnění funkce lesa. Současně odmítá tvrzení stěžovatelů, že by na dotčených pozemcích jakožto lesních pozemcích nutně muselo skončit provozování Perníkové chaloupky. Žalovaný nadto povolil stěžovatelům dočasné omezení hospodářské funkce lesa. Dočasnost povolení je zdůvodněna dosud nevyjasněným původem a legálností některých staveb (jež ovšem nejsou předmětem nyní projednávaného případu). V rámci zmíněného povolení stanovil stěžovatelům podmínky, jako je dodatečná kolaudace budov nebo odnětí zastavěné části pozemků z pozemků určených k plnění funkce lesa. V minulosti také stěžovatelům navrhoval, aby zažádali o zařazení dotčených pozemků do kategorie lesa zvláštního určení podle § 8 odst. 2 písm. c) lesního zákona a zároveň o povolení odlišných způsobů hospodaření podle § 36 odst. 1 lesního zákona. Dalším možným řešení současného pro stěžovatele nežádoucího stavu je podle názoru žalovaného požádat orgán státní správy lesů o odnětí pozemků dle § 16 až 18 lesního zákona, v důsledku toho by pak vlastník pozemků mohl nakládat s dřevinami rostoucími mimo les v režimu zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[25] Kasační stížnost byla podána včas, osobami oprávněnými, proti rozhodnutí, proti němuž je podle § 102 s. ř. s. přípustná.

[26] Důvodnost kasační stížnosti přezkoumal Nejvyšší správní soud v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž neshledal důvody, k nimž by musel přihlížet z úřední povinnosti.

[27] Kasační stížnost není důvodná.

[28] Nejvyšší správní soud předesílá, že důvody kasační stížnosti musí směřovat proti rozhodnutí krajského soudu, neboť podstatou řízení o kasační stížnosti je přezkum soudního rozhodnutí (§ 102 s. ř. s.). Kasační námitky stěžovatelů však pouze doslovně kopírují žalobní námitky, které byly totožné také s námitkami uplatněnými v odvolání. V dílčích pasážích kasační argumentace, ve kterých stěžovatelé polemizují se závěry krajského soudu, představuje „nástavbu" jednotlivých bodů oproti žalobě téměř výhradně tvrzená nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Řízení o kasační stížnosti není pokračováním řízení o žalobě, ale je samostatným řízením o mimořádném opravném prostředku za procesní situace, kdy řízení před krajským soudem již bylo pravomocně skončeno. Nejvyšší správní soud přezkoumává především rozhodnutí a postup krajského soudu, stěžovatel je proto povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí krajského soudu (srov. např. rozsudky ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 – 351, odst. 140, nebo ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 34/2012 – 64, odst. 21). Jen v tomto rozsahu proto byly námitky stěžovatelů vypořádány.

[29] Stěžovatel u každé jednotlivé kasační námitky namítal nedostatečné či chybějící vypořádání ze strany soudu, příp. skutečnost, že soud přisvědčil věcnému vypořádání odvolacích bodů žalovaným, přestože byly vypořádány nepřezkoumatelným způsobem, čímž i své rozhodnutí zatížil soud nepřezkoumatelností. Krajský soud se v rámci věcného vypořádání zaměřil na vysvětlení klíčových důvodů, ze kterých jejich právní názor nemohl obstát. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2009 č. j. 9 Afs 70/2008 - 130: *„Přestože je třeba na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí z hlediska ústavních principů důsledně trvat, nemůže být chápána zcela dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován ve světle okolností každého jednotlivého případu. Zároveň tento závazek nemůže být chápán tak, že vyžaduje za všech okolností podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument účastníka (srovnej např. rozsudek ve věci Van de Hurk v. The Netherlands, ze dne 19. 4. 1994, Series No. A 288). To by mohlo vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním a kontraproduktivním důsledkům jsoucím v rozporu se zásadou efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se městský soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení tak, aby žádná z nich nezůstala bez náležité odpovědi. Odpověď na základní námitky však v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související."*

[30] Z odůvodnění napadeného rozsudku je jednoznačně zřejmé, jaké skutečnosti krajský soud považoval za rozhodné a současně je také seznatelné, z jakých důvodů žalobu zamítl. Krajský soud nepochybil, pokud se omezil na vypořádání těch žalobních bodů, které považoval za klíčové pro posouzení nyní projednávaného případu, namísto toho, aby zabředl do vypořádání každé jednotlivé stěžovateli namítané podrobnosti. Jak kasační soud

uvede v rámci věcného vypořádání stížnosti, zmíněné podrobné argumenty se totiž mnohdy míjely s podstatou právního názoru vyjádřeného v napadeném rozhodnutí žalovaného. Vypořádání klíčových námitek ze strany krajského soudu navíc implicitně vyloučilo důvodnost ostatních dílčích žalobních argumentů. Rovněž není důvodná námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, neboť i z odůvodnění tohoto rozhodnutí je patrné, jakými úvahami se žalovaný ve svých závěrech řídil, a odůvodnění ani není vnitřně rozporné, jak se na základě vytržení dílčích pasáží rozhodnutí z jejich kontextu stěžovatelé domnívali.

[31] Námitky nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu a žalovaného proto nejsou důvodné.

[32] Podle § 3 odst. 1 lesního zákona, platí, že: ***Pozemky určené k plnění funkcí lesa*** *jsou a)* ***pozemky s lesními porosty a plochy****, na nichž byly lesní porosty odstraněny za účelem obnovy, lesní průseky a nezpevněné lesní cesty, nejsou-li širší než 4 m, a pozemky, na nichž byly lesní porosty dočasně odstraněny na základě rozhodnutí orgánu státní správy lesů podle § 13 odst. 1 tohoto zákona (dále jen "****lesní pozemky****"),*
b) zpevněné lesní cesty, drobné vodní plochy, ***ostatní plochy****, pozemky nad horní hranicí dřevinné vegetace (hole), s výjimkou pozemků zastavěných a jejich příjezdních komunikací, a lesní pastviny a políčka pro zvěř, pokud nejsou součástí zemědělského půdního fondu) a* ***jestliže s lesem souvisejí nebo slouží lesnímu hospodářství*** *(dále jen "****jiné pozemky****"). U těchto pozemků může orgán státní správy lesů nařídit označení jejich příslušnosti k pozemkům určeným k plnění funkcí lesa.*

[33] Podle § 3 odst. 3 lesního zákona: „*V pochybnostech o tom, zda jde o pozemky určené k plnění funkcí lesa, rozhoduje orgán státní správy lesů*“.

[34] Účelem pravomoci orgánu ochrany lesa rozhodovat v pochybnostech, zda se jedná o pozemky určené k plnění funkce lesa, je umožnit autoritativní určení povahy konkrétních pozemků v případě, že je u nich tato skutečnost nejasná. Jde o reakci zákonodárce na poměrně složité zákonné vymezení pojmu „pozemky určené k plnění funkce lesa“ jakožto klíčového pojmu pro dosah působnosti veřejnoprávní regulace hospodaření v lesích a dalšího nakládání s nimi. Cílem je nastolení právní jistoty v otázce, zda se na určitý pozemek tato právní regulace vztahuje či nikoliv.

[35] Určovací pravomoc orgánu ochrany lesa naopak neslouží k tomu, aby tento správní orgán kdykoliv, ať již na žádost či z moci úřední, vyňal z kategorie pozemků určených k plnění funkce lesa pozemek, který do ní dosud náležel a náležet měl. Takové změny lze dosáhnout toliko rozhodnutím o odnětí pozemků plnění funkcí lesa (§ 15 a násl. zákona o lesích).

[36] Rozhodnutí „v pochybnostech“ je deklaratorním rozhodnutí, jehož účelem je autoritativní konstatování stavu, jaký je a má být, nikoliv měnit dosavadní faktický či právní stav pozemků. Rozhodnutí podle § 3 odst. 3 lesního zákona přitom není pouze deklarací stavu *de facto*, ale také *de iure*.

[37] Deklaratorní rozhodnutí podle § 3 odst. 3 lesního zákona tedy přichází v úvahu tam, kde se buď neví, zda předmětné pozemky někdy v minulosti byly určeny k plnění funkce lesa či nikoliv, případně zda byly či nebyly později z kategorie pozemků určených k plnění funkce lesa vyňaty. Naopak není možné vydat rozhodnutí podle citovaného ustanovení v případech, kdy je nesporné, že pozemky byly určeny k plnění funkce lesa, nikdy z této kategorie nebyly řádně vyňaty, a pouze jejich faktický stav neodpovídá stavu právnímu.

[38] Na výše uvedeném nic nemění ani závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2009, č. j. 5 As 94/2008 – 44. Ani tam vyslovený závěr, že orgán ochrany lesa nemůže při rozhodování podle § 3 odst. 3 lesního zákona vycházet jen z administrativního stavu (konkrétně z evidence v katastru nemovitostí), neznamená *a priori* právní bezvýznamnost dosavadního zařazení předmětných pozemků do kategorie pozemků určených k plnění funkce lesa. Nejvyšší správní soud v tehdejším rozsudku pouze konstatoval, že je třeba se zabývat i otázkou, zda evidovaný stav kdy odpovídal skutečnosti nebo zda se jednalo o evidenci chybnou.

[39] Opačný závěr by vedl k otevření možnosti dosáhnout vynětí libovolných pozemků z kategorie pozemků určených k plnění funkce lesa „pouhým“ jejich faktickým užíváním k jinému účelu, lhostejno zda v souladu či v rozporu s požadavky právního řádu (například protiprávní vymýcení lesa majitelem pozemku, které by bylo následně „zhojeno“ vyvoláním určovacího řízení podle § 3 odst. 3 lesního zákona s tím, že se již nejedná o les). Takový výsledek by přitom byl ve zřejmém rozporu s veřejným zájmem na ochraně plošné výměry lesů jako „*národního bohatství, tvořícího nenahraditelnou složku životního prostředí*“ (§ 1 zákona o lesích).

[40] Nejvyšší správní soud má na základě skutečností zřejmých ze správních spisů orgánu ochrany lesa a žalovaného i ze spisu krajského soudu za nepochybné, že právě o takovou změnu stěžovatelům v projednávaném případě šlo.

[41] Správní orgány i krajský soud se při posuzování povahy dotčených pozemků zabývaly jak faktickým stavem předmětných pozemků, tak jejich evidenčním stavem v prakticky všech dostupných evidencích, jak jej zdokumentoval prvoinstanční orgán státní správy lesů a žalovaný. Kasační soud neshledal, že by upřednostnily pojetí ryze formální, jak se stěžovatelé domnívají. Zjištění skutkového stavu věci by v jistých případech skutečně mohlo překlenout nesoulad či případnou chybu formálního údaje v evidenci katastru nemovitostí ve smyslu citované judikatury. Tak tomu ovšem v nyní projednávaném případě nebylo.

[42] Stěžovatel výslovně uvádí pozemky, využívané jako sportoviště (č. parc. 159/2, 160/4, 160/5, 160/9, všechny v katastrálním území Ráby). Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěry správních orgánů i krajského soudu, že ani z údajů katastru nemovitostí (kterých se stěžovatel po celou dobu řízení dovolává a které jsou součástí správního spisu), nevyplývá, že by se v případě těchto pozemků nejednalo o les. U těchto pozemků je uveden způsob využití „sportoviště a rekreační plocha“, jako druh pozemku „lesní pozemek“ a jako způsob ochrany „pozemek určený k plnění funkce lesa“. Právní úprava přitom výslovně předpokládá, že i na lesních pozemcích (jako druh pozemku),

může být jako jejich využití stanoveno mj. „sportoviště a rekreační plocha“ [příloha vyhlášky č. 357/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální vyhláška)]. Zjednodušeně řečeno, i na lesních pozemcích se může nacházet sportoviště či rekreační plocha, což nic nemění na jejich povaze lesa. Námitka nesprávného zhodnocení právního významu údajů katastru nemovitostí je tudíž nedůvodná.

[43] K námitce nesprávného prokázání existence lesních porostů ze strany žalovaného krajský soud odkázal na protokol z ohledání ze dne 17. 3. 2014, jež je doložen fotografiemi prokazujícími lesní porosty. Uvedený protokol zachycuje faktický stav lesa a osvědčuje, že u dotčených pozemků přímo sousedících s ostatními lesními pozemky vně oploceného areálu je splněna podmínka existence lesa ve smyslu § 2 písm. c) ve spojení s § 2 písm. b) lesního zákona. Skutečnost, že se v případě dotčených pozemků jedná o pozemky určené k plnění funkcí lesa podle § 3 odst. 1 písm. a) lesního zákona, bylo prokázáno faktickým stavem pozemků, resp. lesními porosty, které jsou podle zmíněného protokolu zcela zřetelně součástí lesa. Je zřejmé, že se na dotčených pozemcích uvnitř areálu nachází stejný lesní porost jako na pozemcích vně oploceného areálu. Jak ostatně uvedli sami stěžovatelé, správní orgány existenci lesních porostů dovodily z dokazování prostřednictvím zmíněného protokolu spolu s přílohami a námitka nedokazování faktického stavu dotčených pozemků je tudíž mylná. Na této skutečnosti nic nemění ani samotné oplocení, neboť po jeho realizaci k odnětí z lesnického půdního fondu nedošlo. Existence lesa jako podmínka naplnění definice „lesních pozemků“ podle § 3 odst. 1 písm. a) lesního zákona byla v řízení před krajským soudem prokázána a přesvědčivě zdůvodněna, rovněž rozhodnutí žalovaného se s námitkami stěžovatele vyčerpávajícím způsobem vypořádalo.

[44] Plnění funkce lesa v případě dotčených pozemků je naplněno již kladným závěrem o tom, že se jedná o „lesní pozemky“ ve smyslu § 3 odst. 1 písm. a) lesního zákona. Krajský soud se však rovněž vyjádřil k namítanému nesplnění podmínek hospodaření pro „jiné pozemky“ ve smyslu § 3 odst. 1 písm. b) lesního zákona.

[45] K námitce nesprávného prokázání lesnického obhospodařování dotčených pozemků krajský soud stěžovatele upozornil, že dotčené pozemky jsou zahrnuty v lesním hospodářském plánu pro lesní hospodářský celek Lesní hospodářství pod Kunětickou horou, což bylo prokázáno lesním hospodářským plánem. Kasační soud se ztotožňuje s tím, že jsou-li dotčené pozemky zahrnuty do lesního hospodářského plánu a rovněž sousedí s ostatními lesními pozemky (vně oploceného areálu), pak slouží lesnímu hospodářství, bez ohledu na to, v jaké intenzitě je lesní hospodářství fakticky v terénu realizováno. Z hospodářského plánu je totiž zřejmé, že je s dotčenými pozemky pro účely lesního hospodářství počítáno. Skutečnost, že dotčené pozemky plní funkci lesa, vyplývá rovněž ze stanoviska Lesů České republiky a.s. (dále jen „Lesy ČR“) ze dne 4. 2. 2014. Podle stanoviska byl dán souhlas s vynětím dotčených pozemků z pozemků určených k plnění funkcí lesa a pozemek je tudíž v době vyhotovení stanoviska považován za pozemek určený k plnění funkcí lesa, byť je jeho hospodářská funkce dle vyjádření Lesů ČR zjevně oslabena. Krajský soud tedy správně uzavřel, že dotčené pozemky dosud nejsou vyloučeny z lesního hospodaření, jež je podmínkou pro naplnění definice „jiných pozemků“ určených k plnění funkce lesa ve smyslu § 3 odst. 1 písm. b) lesního zákona.

[46] Krajský soud označil ostatní v žalobě uváděné skutečnosti k popření závěru o lesnickém obhospodařování pozemků, s ohledem na jednoznačný faktický stav věci, za pouze podpůrné okolnosti. Nejvyšší správní soud se s tímto ztotožňuje. Kritéria, jež stěžovatelé namítali před krajským soudem, totiž souhrnně nasvědčují skutečností, že dotčené pozemky ve skutečnosti k plnění funkce lesa určeny jsou. Namítané historické okolnosti proměny areálu, existence přilehlých stavebních pozemků, důvodnost oplocení areálu, lesní hospodářský plán, stanovisko dotčených orgánu v rámci územního plánování, jakož i stav evidence katastru nemovitostí vzhledem k judikatuře Nejvyššího správního soudu ve svém souhrnu svědčí o plnění funkcí lesa. Rovněž Nejvyšší správní soud proto vzhledem k výše uvedenému došel k závěru, že se v případě dotčených pozemků jedná o lesní pozemky ve smyslu § 2 odst. 1 písm. a) lesního zákona.

[47] Na této skutečnosti nic nemění ani stěžovateli rozporované naplnění definice stavebních a zastavěných stavebních pozemků podle § 2 odst. 1 písm. b) a c) stavebního zákona, oplocené provozovny občanské vybavenosti podle § 17 zákona o živnostenském podnikání, lesního porostu a lesního pozemku podle lesního zákona, honební pozemků ve smyslu zákona o myslivosti, jakož i tvrzená záměna pojmů pozemek a parcela. Ačkoliv se stěžovatelé snažili izolovaným namítáním zmíněných skutečností zpochybnit dílčí kritéria pozemků určených k plnění funkce lesa, nelze odhlédnout od skutečnosti, že zatímco by žádné kritérium nenasvědčovalo plnění funkce lesa samo o sobě, všechna uvedená kritéria ve své souvislosti k tomuto závěru jednoznačně vedou. Žalovaný nepochybil, pokud přisvědčil prvostupňovému orgánu státní správy lesa v tom, že dotčené pozemky (na rozdíl od ostatních uvnitř areálu) jsou pozemky určenými k plnění funkce lesa. Ze všech hledisek, jež stěžovatelé v průběhu správního řízení i před soudy uváděli, je totiž patrné, že se jedná o les.

[48] Kasační soud neshledal nezákonnost jednání žalovaného, který jako dotčený orgán ochrany lesa vydal stanovisko v procesu pořizování územního plánu města Pardubic. Shoda tohoto stanoviska s rozhodnutím v nyní posuzované věci naopak svědčí konzistentnosti závěrů žalovaného na povahu předmětných pozemků, stěžovateli několikrát zpochybňovanou.

[49] Vhodným a časově i procesně hospodárným postupem by pro stěžovatele v nyní projednávaném případě bylo ihned po rozhodnutí prvostupňového orgánu státní správy lesa ve smyslu § 3 odst. 3 lesního zákona zažádat o odnětí dotčených pozemků plnění funkcí lesa. Podle § 16 odst. 1 *„žádost o odnětí nebo o omezení podává orgánu státní správy lesů ten, v jehož zájmu má k odnětí nebo k omezení dojít (dále jen „žadatel“). O odnětí nebo o omezení rozhodne ten orgán státní správy lesů, v jehož území se dotčené pozemky nebo jejich převážná část nacházejí“*. Okolnosti uváděné stěžovateli v žalobě a kasační stížnosti přitom jednoznačně svědčí o tom, že na odnětí mají právní zájem ve smyslu citovaného ustanovení. Stejně tak mohli stěžovatelé iniciovat řízení o dočasném či trvalém omezení využívání dotčených pozemků pro plnění některých funkcí lesa ve smyslu § 15 a násl. lesního zákona (řízení o odnětí nebo omezení je ovšem zpoplatněno podle § 17 a § 18 lesního zákona). Bylo tudíž plně na uvážení stěžovatelů, zda setrvají na svém právním názoru a obrátí se na správní soudy s určením, zda se o les v případě dotčených pozemků jedná či nikoliv. Námitka nepřijatelnosti faktických důsledků rozhodnutí žalovaného je však s ohledem na výše uvedené nedůvodná.

V. Závěr a náklady řízení

[50] Nejvyšší správní soud dospěl vzhledem ke shora uvedenému k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji na základě § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[51] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelé neměli ve věci úspěch, nemají proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný sice ve věci úspěch měl, podle obsahu spisu mu však nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. července 2017

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu